

ENTREVISTA A

Júlia Ruiz, Laia Blasco i Mariona Campaña

escoltes, autores del videoreportatge *TRUnKem fronteres!*

La Júlia, la Laia i la Mariona són tres estudiants de 18 anys que a l'estiu van passar tres setmanes a Atenes, coneixent la situació de les persones refugiades i col·laborant en diferents projectes d'ONG i voluntaris independents en *squats* (edificis ocupats per les famílies refugiades) i a l'Hotel City Plaza, situat al conegut *barri anarquista* d'Exarchia. Aquest ha estat el seu projecte de Truc, l'última etapa de l'escoltisme. Allà han pogut conèixer les dues Atenes: la vella, bruta, caòtica; i la neta, rica, turística. Han explicat la seva experiència al videoreportatge *TRUnKem fronteres!*

D'esquerra a dreta, la Júlia, la Laia i la Mariona, a la plaça de l'Església, aquest mes de desembre

Com va sorgir la idea d'anar a Grècia?

Mariona. Abans de començar Truc ja compartíem inquietuds i volíem dedicar el nostre projecte a fer un servei de caire social. Al campament de Nadal ens hi vam posar i ho vam definir. Veient la situació dels refugiats arribant a Europa, vam decidir involucrar-nos-hi.

Com us vau preparar?

M. El primer que vam fer va ser contactar amb ONG que treballassin en camps de refugiats, però ens demanaven haver fet 18 anys, encara que anéssim acompanyades dels nostres animadors.

Júlia. D'altra banda, els camps de refugiats s'estaven militaritzant i es feien fora les ONG que hi treballaven. Llavors vam contactar amb els escoltes grecs, concretament amb les noies guia. Però d'un dia per l'altre la situació és molt canviant i ens vam trobar que els camps on treballaven els estaven tancant. A punt de marxar, ens vam trobar que no sabíem què havíem de fer, només sabíem que anàvem a Atenes.

I després coneixeu els *squats*...

J. Són cases que les persones refugiades han ocupat, autogestionades, amb coses bones i de no tan bones, molts projectes... i aquí és on vam poder fer el nostre servei de voluntariat.

M. Un cop a Atenes, vam coincidir amb molts

altres voluntaris d'arreu com nosaltres, sense tasques definides; però entre nosaltres, ens anàvem explicant on i amb què es podia col·laborar.

On us vau instal·lar?

Laia. L'associació grega de guiatge ens va oferir el seu local a Atenes. Allà fèiem vida. Ens llevàvem, anàvem als *squats*, fèiem el servei i tornàvem.

Aquestes persones refugiades als *squats*, què fan? Què esperen?

J. Estan a l'espera de tenir el dret d'asil. S'acumula molta gent, que veuen que a Atenes hi ha espais buits que no es fan servir, com l'Hotel City Plaza, i decideixen entrar a viure-hi. A Exarchia, el barri anarquista d'Atenes, hi ha hagut moltes ocupacions d'aquestes, sense que la policia hi intervingui gaire.

M. La majoria volen anar a treballar a Alemanya. Els han venut la idea de l'Europa de les oportunitats, que després els ha tancat les portes.

Així, heu col·laborat amb els projectes de l'Hotel City Plaza i el de Welcommon.

J. Al primer hi deu haver un miler de persones, que s'organitzen com poden. El Welcommon el gestiona l'ACNUR, atén persones amb necessitats especials: mares soles amb fills, persones amb discapacitat... és més institucional.

“Vam fer el nostre servei de voluntariat als *squats*, les cases ocupades per les famílies refugiades”